

Cselekedetek kve 24:1-26 vk:

A mult alkalommal félbeszakítottunk egy érdekes kihallgatást, csak a vádlót hallgattuk meg. Most, ha a védő beszédét akarjuk meghallgatni, a vádlót is újra meg kellett idézni. A bíró maga Félix volt. Az ítékezés abban az időben nem külön bírói testületnek volt a feladata, hanem a legelőkelőbb, s állásuk, tekintélyük-nél fogva bizalmat élvező, kormányzók, más magas tisztséget betöltő férfiak végeztek. Ennek a szokásnak az volt a háttere, hogy ugy gondolkoztak, hogy az emberek dolgaiban ítékezni igen nagy és felelősségteljes dolog. Így tehát azok gyakorolhatják csupán, akik már hivatásuknál fogva, egyébként is nagy felelősséget viselnek. Csak később jött be az, hogy a bíraskodást külön ezzel foglalkozó emberekre bizzák. Azzal a gondolattal, hogy jobb, ha a kormányzóktól független és pártatlan bírók ítékeznek. Hogy nagyobb igazságosságot értek-e elük által, arról lehetne beszélni. E gyakorlat behozatala által minden este az a

veszedelem következett be, hogy az ítékezés mesterséggé lett. ~~...~~

Pontos törvényeket állapítottak meg, amelyeknek tanulása külön időt vett igény be. Most már hozzáértő emberek végezték az ítékezést, s nem olyanok, akik csak a maguk belátása szerint ítélték. De ez az ítékezés is korlátozás alatt van, mert a törvény alapján ítélező bírók is rászorulnak, hogy egy csomó szakértőt hallgassanak meg, hogy a sok apró törvényt a bíró helyesen alkalmazza. Hogy aztán helyesen is alkalmazza, az egészen más kérdés. Mert mindig megmarad az a lehetőség, hogy a bíró nem lesz pártatlan. És vajjon lehet-e minden ügyet beleskatulyázni a törvénybe? Azt sem lehet eldönteni. Ugy, hogy végeredményében nem lehet azt megmondani, mi a jobb; a törvények szerint ítélező bírák bíraskodása-e, vagy a belátásuk szerint ítéző, nem hivatásos emberek ítékezése. Mindig megmarad az a veszedelem, hogy a bíró nem igazságosan ítél. Így, akár régi, akár a modern ítékezést nézzük, minden csak részmunka a világban és nincs benne semmi tökéletes. Ahogy a német mondja: "Stückwerk". Ez a nagy igazság esendül. Pál apostol szavából az I. Kor. 13. v. végén: "Mert rész szerint van ^{benne} az ismeret, rész szerint a prófétálás; de mikor eljő a teljesség, a része ~~szor~~ szerint való eltöröltetik. Az igazság ^{is} tehát e földön ~~is~~ csak rész szerint való. Nem hatolhat a mélyre, mert ~~...~~ a törvény sablonjai nem látnak a mélyre és nem is engednek leszállni. A sablonok csak arra jók, hogy az igazság ~~...~~ eltörzuljon. A mult alkalommal is nem egy foglalkozás ellen, beszéltem, hanem a világ berendezése ellen. Mert itt minden felületesen történik. A sablonok egyformán megkötnek minden foglalkozási ágat e világban. Amit mondtam, nem az ügyvédek ellen, hanem a világ berendezése ellen

3.) mása lehet az éginek. Az I. Kor 13. ban ezt így is fejezi ki Pál: "A földi látást a gyermek látásához hasonlítja: "Amikor gyermek valék, úgy szóltam mint gyermek, úgy értettem mint gyermek, úgy gondolkodtam mint gyermek, minekutána pedig férfivá lettem, elhagytam a gyermekhez illő dolgokat, Mert most tükör által homályosan látunk, akkor pedig színről színre; most részben van bennem az ismeret, akkor pedig úgy ismerem majd, mint ahogy én is megismerem." A földi látásunk tehát, ahhoz képest ami lesz, bármelyik foglalkozásban, bármilyen munkában, csak olyan, mint a gyermeké, ahhoz képest am' majd lesz. Nincs tehát oka megbántódni senkinek, amikor a földi tökéletlenségéből szólnunk és az égi tökéletességgel vetjük azt össze.

Van egy dolog, amely még sötétebbé teszi a földiek munkáját: A bűn! Mikor a bűn befolyásolja őket, még jobban eltorzul munkájuk! Ha egy orvos gonosz, többet árt, mint egy tudatlan, s ugyan így a pap, vagy mérnök is. É a mikor munkájukban a gonosz érvényesül, átváltoztatja azt átokká. Ezt mind tekintetbe kell venni, amikor a földi életpályákat megítéljük. Ezért is várjuk amaz időket, amikor nem csak a tökéletlenség, hanem a bűn is eltűnik a világból; Mikor Jézus visszajön és megítéli a világot, amidőn a jelenések könyvében a látnok többé nem látja régi eget és földet. ~~XXXXXXXX~~ Mily nagy lesz majd a boldogság a tökéletességben és tisztaságban.

Ha ennek az égi távlatnak a fényében állítjuk be a caesáriai jelenetet, megértjük miért használtam olyan keserű kifejezéseket arra, ami egy földi prókátor személyével kapcsolatban jelent meg. Kivel is áll szemben Pál? Itt van mindenek előtt Félix, igazságtalan és vérszomjas ember. Éppen az ellenkezőjét tette mindannak, amit Tertullus beszélt, rácsapott és megkínította a népet és vérfürdőt rendezett. Éppen ezért kellett neki a prókátorságból való távozása előtt arra gondolnia, hogy a zsidók kedvét keresse, hogy amikor majd távozik bevádolásukkal ne árthassanak neki. Milyen bíró, aki látja vádlott ártatlanságát és mégis fogva tartja, azt remélte, hogy Pál pénzt fog neki fizetni? Milyen bíró az, aki elhalasztja az ítéletet, mert pénzt vár, amikor eltelik egy év és tisztségéből távoznia kell, megsúlyosbítja a fogságot, hogy az igazságtalan vádlók kedvét keresse, s boszujuktól ez által meneküljön?

És kik voltak avádlók? Főpapok és előkelő presbiterok. És amint kitérnek, semmiféle bizonyítékot nem tudtak felhozni Pál ellen a lázadásra nézve. Pál egész könnyű szerrel védekezik, amikor megmondja: nekem nem is volt alkalmaam, harrax lázadást kelteni, hiszen most sincs 12 napjánál több, hogy Jeruzsálembé jöttem és nem is ezek fogtak meg negem, hanem az ázsiai zsidók. Azok vádoltak, azok akartak megölni, mert nem hívják ide azokat. A vádlók, tehát hamis vádlók.

Ésa prókátor, akét megfogadtak pénzért a főpapok? Először hizeleg, hogy meggyerje a bírót, s azután hazugságokat beszél, amiket nem lehet tanukkal bizonyítani. Észekkel szemben ott áll Pál. Valóban nem tudjuk, mit csodáljunk rajta inkább? Mily csodálatos önmérséklet, mennyi nyíltság, egyenesség, alázatosság és bölcsesség. Ő is igyekszik meggyerni Félixet, amikor megemlíti azt, hogy tudja, hogy Félix régóta ítéli a népet, s így ismeri annak szokásait. De, ahogy ezt mondja, abban nincsen semmi hizelegés, sem hazugság. És különben lehet-e olyan bírót meggyerni, akinek szemé nem az igazságra, hanem a pénzre néznek? Ez volt az oka, hogy a multkor olyan sötét képet festettem, hogy lássuk megx a Pál védekezésének a lehetetlenségát. Emberileg minden ellene volt. A bíró, a vádlók, az ügyvéd, úgy találkoztak össze, hogy ezek között lehetetlen neki védekeznie és ~~minden~~ nem várhatott tőlük semmit, de megvédte őt ezek között is az Isten. Nehéz volt Pálnak ez az öt esztendő, nagy türelempróba volt, mely Istenbe való bizalmát erősen próbára tette. De a fogságnak e kényszerű nyugalma alatt volt alkalma Pálnak újra végignézni azokat az utakat, melyeken át Isten eddig vezette és, hogy ezáltal elmerüljön egyre mélyebben a láthatatlan Istenben. Pál most mégközelebb jutott Hozzá; Tőle nem választhat és nem vághat el sem börtön, sem a fogság lánga, sem emberi gonoszság és semmi más, mert Isten a mi életünkben nem mindig úgy munkálkodik, ahogyan mi szeretnénk, de mindig feltétlen úgy, ahogyan nekünk jó. Pált Isten megbiztatta: "Ne félj, mert amiképen Jeruzsálemben bizonyoságot tetél, úgy kell néked. Rómában is bizonyoságot tenned." Pál szívében ott lángolt az ígéret, bizott és nem is csalódott. Csalódhatott a bírákban, de Istenben és a hűséges keresztyén testvérekben sem csalódott soha.

Félixet ugyan az önzés vezette abban is, hogy megengedte a keresztyén testvérekkel való érintkezést, mert azt remélte, hogy ezek majd-csak összeadják azt az összeget, amit Páltól várt. Viszont Pálnak nagyon hasznos volt, hogy találkozhatott azokkal, akik e nyomoruság között megerősítették: igen sokszor és megvigasztalták Pált. Félixnek is volt alkalma Pállal beszélni és mikor egyszer Pál az önmérféletről és az ítélet elközelgéséről beszélt, annyira megrémült, hogy ~~elkísértette~~ elküldte Pált. Pál úgy viselkedett ahogyan Isten apostolának kellett viselkedni. Őszintén! Ha akarta volna, tudta azt Pál, hogy hamarabb is megszabadulhatna, ennek a bírónak a kezéből, és fogságából, de ez nem lehetett volna másképen, mint pénzzel és agyafúrtsággal. s akkor Pál nem jöhetett volna ki a fogságból, csak megszegyenített lelkiismerettel. De Pál igaz bizonyágtévő volt, ezért maradt még a börtön és a lánc is áldás számára.